

Barcelona, 13 d'abril de 1928

L'Esquella de la Torratxa

ANY LI - Núm 2547 - 15 cts. - Atrassats 30

L'AVENÇ DE L'HORA

—El campió de la velocitat.

TEATRE CATALÀ "NOVETATS"

Hoy noche. Extraordinaria, función en honor y beneficio de la primera actriz Josefina Tapias con su admirable creación

MARIA LLUISA I ELS SEUS PRETENDENTS

Mañana tarde estreno T'AGRADA LA MEVA DONA?

3 actos muy cómicos del popular Montero. Domingo a las 3'30 LA VENTAFOS. A las 6 menos cuarto

MARIA LLUISA I ELS SEUS PRETENDENTS

formidable éxito del maestro Pous y Pagés.

Se despacha en Contaduría.

Teatre Català Romea

Hoy, viernes, tarde y noche, el éxito indiscutible de

Oliva i Mora

L'HEREURIERA

Decorado de Morales - Sastrería Malatesta

Domingo, en primera sesión, la obra de gran espectáculo

LA PRINCESA BLANCA - NEUS

A las cinco y media y diez noche, el éxito de los éxitos

L'HEREURIERA

TEATRO COMICO

Empresa: MANUEL SUGRAÑES

Compañía Lírica Española EUGENIO CASALS en

la que figura

EMILIO SAGI-BARBA

Grandioso éxito de

La del Soto del Parral

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

BICICLETES ACCESORIS ESPORTS

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

VIES URINARIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties, gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catxets del Doctor Solvré*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sem pre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva m'altia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Píndoles depuratives del Dr. Solvré*, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen reg. nerant la sang, la renoven, augmenten totes les nergies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials* del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessestes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

TRENCATS

temps i diner, no deveu comprar cap aparell sense visitar abans aquesta casa.

Tingueu sempre present que, els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnia en homes, dones i criatures, són els de la casa TORRENT. Sense traves ni elàstics enfarregosos de cap mena. No molesten ni embarassen, deixant que hom es mogui lliurement i faci els treballs mes durs i pesats, sense la més petita molèstia. Si voleu estalviar salut,

CASA TORRENT - 13, Unió, 13 - BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

SETMANA SANTA AL POBLE

Dilluns

Als camps, la Primavera vesteix de fulles noves els arbres. Les figueres i els ceps tenen botons d'un verd inefable. Floneixen els presseguers i posen una nota rosa en la verdor dels horts.

A cada branca d'arbre hi ha un ocell: gafarrons, ro-sardes, cadernereres, pinsans. Ha arribat el cu-cut, que, *si el dia tres d'abril no ha arribat, o és mort o és enterrat.*

El Peret ha arrenjat el carrer Major del poble per al pas de la processó del divendres. Arranjar el carrer, segons Peret, és tirar-hi senalles de terra; de terra roja de la riera.

Dimarts

Avui el rector ha reunit els noiets d'estudi i els ha enviat als boscos dels environs a cercar branca de boix per a omnar el monument.

Quan, al capvespre, la tarda es fonia dolçament, els vailets han arribat carregats de verd i d'herbes oloroses: farigola, romaní, espernallac...

Al cel, la lluna tenia teranyins.

Dimecres

Avui totes les dones del poble s'han reunit al forn. Els homes són al camp, al tros. O a la ciutat.

Les dones feinegen tota la tarda al forn. Fan els "bunyol", el "bunyol" de setmana santa. Aquest bunyol és fet amb farina, comí i sucre. És molt prim i té la forma d'una truita, d'un plat.

Amb una copeta d'aiguardent d'Holanda, aquests "bunyols" són deliciosos.

Dijous

Han arribat dos sacerdots per ajudar el rector avui i demà. Avui i demà són dies de gran feina per a l'Església.

Aquests humils sacerdots, que viuen en un recó de muntanya, que estan isolats del món, que no tenen una

vida intel·lectual, sinó monòtona, gris, igual, senten aquests dies de setmana santa una alegria pecadora. Pecadora perquè la seva consciència els imposa la severitat i el dolor.

Se'ls ha de perdonar l'alegria que senten en moure's, en anar d'un poble a l'altre, en viatjar, en veure cares noves.

Després, passada la setmana santa, tornaran al seu poble, perdut en un recó de muntanya. Tornaran al silenci, a la monotonia, al desesperant tedi.

I aquesta serà la seva penitència.

Divendres

A mig matí ha passat un jove, que anava de porta en porta, a demanar si "teníem voluntat per als armats".

A la nit, aquest jove, amb altres companys seus, es vestirà de soldat romà—o d'una cosa que ell creu soldat romà—i anirà a la processó. La processó passarà lentament els carrers costaruts i tortuosos del poble. Les vestes, que tan fan pensar en els fulletins de la Inquisició; els armats, que tenen un trist i vell aspecte de comparsa de teatre de raval; els Natzarens que, complint una prometença, van descalços, carregats de cadenes, agobiats sota la creu; les imatges de la Passió del Senyor, plenes de sang i de tragèdia, amb els ulls de vidre que brillen sinistrament a la claror dels ciris; els sacerdots, revestits amb llurs humils casulles d'or gastat; les confraries; la banda de música.

Al poble s'haurà fet un gran silenci. L'aire està perfumat de bones herbes remeieres; al cel, la lluna és com una rosa de te.

Dissabte

A les deu del matí, les campanes de l'església—que tenen so de campanes de teatre—han tocat alleluia: Jesús ha ressuscitat.

A la nit els nois canten promeses d'amor sota les finestres de les noies del poble.

LLUÍS CAPDEVILA

LITERATURA I PASTISSERIA

Aquest és un escriptor que té fama de pulcre. Ens referim a una pulcritud com a escriptor, no com a home. Tots els amants de l'estil pulcre el llegeixen diàriament amb fruïció.

El passat diumenge li portà una "mona" esplèndida la casa Esteve Riera.

Un amic comentava el fet a l'Ateneu.

—Després diran que els nostres escriptors no es donen bona vida! "Mona" i tot!

—Oh, bé, és que no li ha costat un cèntim!

—Ah! Era un present d'algun amic?

—No; és un present del pastisser, de l'Esteve Riera. L'escriptor li escrivé uns prospectes de propaganda. A canvi d'aquesta literatura, el pastisser li serveix els postres de cada diumenge i festes assenyalades.

COMERÇ I POESIA

Un dels nostres industrials que més anuncien, amic de poetes i de dibuixants, encarregà a un d'aquests un anunci suggestiu per a anunciar un dels seus productes. Li encarregà all mateix que fes el peu, però per a què fes més efecte, li escriví en vers. El dibuixant acceptà:

—Us hi faré uns endecasíl·labs que us en llepareu els dits.

—Està bé—digué el comerciant—, pel dibuix us donaré 25 pessetes, a condició que sigui ben gran. Pels endecasíl·labs, us en donaré a condició...

—Digueu—interrompé amb avidesa el dibuixant—digueu, però teniu en compte que us els faré molt llargs.

ALLELUIA! HOSANNA!

Ha caigut a les nostres mans un volum de la col·lecció que el senyor Folch i Torres (J. M.) llançava mensualment al carrer. No podem dir el títol d'aquest volum ni el seu número. Tampoc ens interessa. Altrament, no volem fer-li el reclam al senyor Folch i Torres (J. M.) per considerar-ho immoral.

Sols una cosa ens interessa d'aquest volum; ens interessa i ens omple d'alegria: una nota preliminar en la que el senyor Folch i Torres (J. M.) s'acomiada del seu públic, del seu públic de novel·les mensuals. El senyor Folch i Torres (J. M.) està cansat d'una tan penosa i constant labor literària (?). El metge ha recomanat el repòs al senyor Folch i Torres (J. M.).

El senyor Folch i Torres (J. M.) en aquest prefaci del seu últim llibre, no fa constar el nom del savi, de l'intel·ligent, del benemèrit doctor. No ens esperàvem nosaltres tan poc agraiment, tan poca cortesia en un escriptor com el senyor Folch i Torres (J. M.), tan estimat de la infantesa. Però, en fi, allà ell.

Nosaltres sols tenim un deure i anem a complir-lo des d'aquestes pàgines: donar les gràcies al doctor que ha acon-

sellat al senyor Folch i Torres (J. M.) que deixés d'escriure. Es un consell que hem d'agrair-li tots els amants de la bona literatura.

A nosaltres ens sembla molt bé que el senyor Folch i Torres (J. M.) vulgui enriquir-se. Tothom hi té dret. Però li estimariem que cerqués altres mitjans que els de la literatura infantil. Nosaltres no tenim cap mena d'antipatia al senyor Folch i Torres (J. M.); però sentim un odi gairebé africà contra els seus actuals llibres. Ens dol que un home que ha escrit novel·les tan interessants, tan personals, com Joan Endal, Laria, Aigua avall, escrigui avui tanta niciesa, tanta cursileria.

Ha fet bé el doctor prohibint escriure al senyor Folch i Torres (J. M.). Ha fet una obra patriòtica. Al senyor Folch i Torres (J. M.), segons ens conta ell en la nota de la seva última novel·la, li convenen repòs, tranquil·litat, descans i bons aliments. I a nosaltres també.

Però mentre el senyor Folch i Torres (J. M.) escrigui una novel·la cada mes, no tindrà ni repòs, ni tranquil·litat, ni descans.

Ni nosaltres tampoc.

VIRAI

ESTAMPES BARCELONINES

LA PORTA DE LA PAU

La primera vegada que em cridà fortament l'atenció aquests lloc fou venint de Mallorca. Vaig anar-hi a passar uns quants dies en companyia de la meua mare. Tenia vuit anys. Si allà hi hagués tingut l'Estevet, el Joan, el Pau, l'Antonet, el Jaumet, l'excursió m'hauria anat de primera. Hauríem organitzat unes partides de baldufa, de bales i de cartrons que els menuts mallorquins ens haurien tingut enveja. En comptes d'això, hi vaig trobar uns cosins, per cert bastant amables, però que gairebé no entenien. Vaig passar aquells dies enyorant els meus volguts companys de joc i d'escola. Per això quan la meua mare em pujà a coberta per fer-me albirar l'estàtua de Colom, la qual als primers raigs del sol ixent semblava brunyida, la meua emoció fou de les grans. Al seu voltant em féu l'efecte que hi veia els meus amics saludant-me. El primer que vaig fer, després d'abraçar el pare que ens esperava amb una tantana, fou preguntar-li per ells. Després vaig girar l'esguard pel meu voltant i la porta de la pau haig de dir que fou, per a mi, i en aquells moments, la porta de la felicitat.

Han passat anys i aquella impressió no s'ha esborrat del meu pensament.

La Porta de la Pau és la porta de la il·lusió o del desengany. És l'Adéu i la salutació a tots aquells que van o vénen de terres llunyes. Tots els infants recorden aquest lloc amb fruïció pensant amb els vaixells que albiraren per primera volta. Els "xarlatans" i venedors que han pres per camp d'operacions els voltants del monument a Colom, hi donen una nota de dolor. Els "minutaires" que també voltan per allà, no paren de retratar criades, soldats i pagesos. Tot això és molt pintoresc. Gireu l'esguard pel cantó de terra, i ja veieu la Rambla, i vulguis no vulguis, hom ha d'encaminar-hi els seus passos.

JOAQUIM AROCA

ALGUNES ANECDOTES ENTORN D'IBSEN

Ibsen, Lleó Daudet i Rusiñol

Lleó Daudet en el seu article diari de "L'Action Française" publica una violenta condemna de l'obra d'Ibsen. Ibsen, per a Lleó Daudet no és ni un gran escriptor, ni un gran esperit, ni un gran poeta, ni un gran artista.

Però no és això, precisament, el que volíem retreure en aquestes notes. El que volíem retreure és una anècdota, del repertori del nostre Santiago Rusiñol, que Lleó Daudet conta en aquest article i que a continuació traduïm a la lletra:

"El meu car i genial amic català Rusiñol, em féu un dia aquest relat divertit d'una representació dels "Espectres", a Sevilla, al mes d'agost, en el temps de la voga d'Ibsen. A la fi de l'obra, el protagonista, moribund, exclama: "El sol, mare, el sol!" Un espectador andalús que s'ofegava, a causa de l'alta temperatura exclamà: "Ja en tenim prou d'aquest sol!"

Ibsen i el seu doble

Feia temps que Ibsen vivia a Múnic. Freqüentava regularment el cafè "Maximilian" i la seva presència cada dia, entre les dues i les tres de la tarda, devia plaure la parròquia. Però un dia se'n anà de viatge i el buit es féu en el cafè.

Aleshores el patró tingué una idea. Llogar un actor, el féu caracteritzar a la manera d'Ibsen, i el féu presentar-se cada tarda al cafè com l'autor de Nora.

Una tarda, però, Ibsen de retorn, féu la seva metrada al cafè i tingué un veritable ensurt en veure's assentat, "ell mateix" a la seva antiga taula.

Ibsen als Estats Units

L'actor esmentat, en vistes de l'èxit, decidí no abandonar el seu paper. Se'n anà a Amèrica i durant diversos anys, fou allí baix, Ibsen en persona, que hi anava expressament per assistir a la representació de les seves obres.

El públic reconeixia perfectament l'abundant cabellera desordenada, les patilles blanques i els lentes d'or, que caracteritzaven el dramaturg noruec.

Feia vuit anys que Ibsen havia mort que, a l'acabament dels "Espectres", al teatre Milwankec l'autor de l'obra sortí encara a saludar el públic.

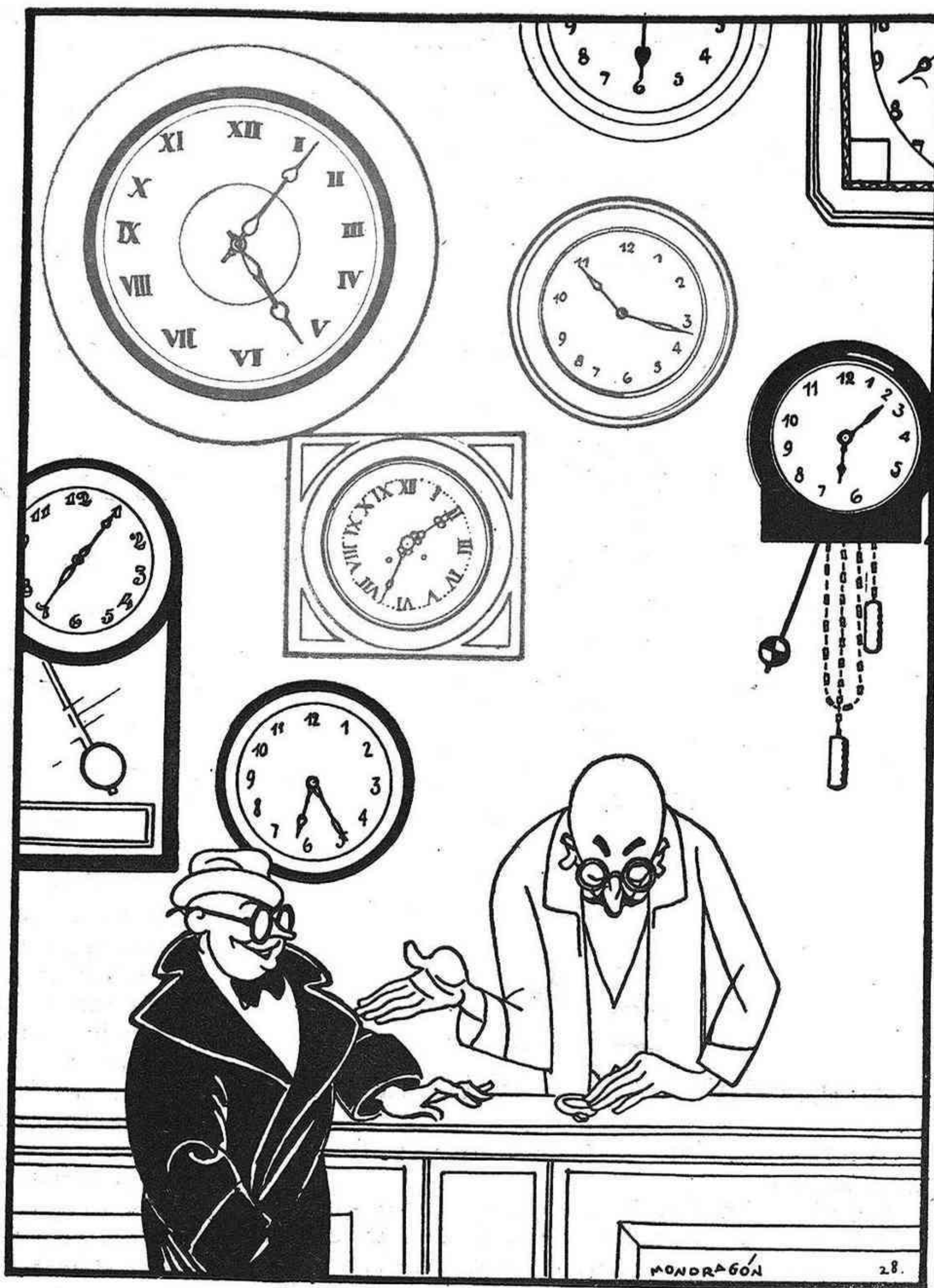
Ibsen i la dona adúltera

A Múnic Ibsen, un dia, es mostrava molt indignat a propòsit d'una dona que havia deixat el seu marit per fugir amb el seu amant.

—Però—va dir-li algú—és que la vostra Nora no es va fugir també?

Ibsen es redreçà i, amb un llampec a la mirada:

—Sí—digué—, però s'olla!

L'HORA D'ESTIU

—No es pot negar que estem en l'hora dels "avanços".

SANTIAGO RUSIÑOL. LA MULTITUD L'ACLAMA A GRANOLLERS

El dissabte a la nit, l'"Orfeo Granollerí" cantava la sentida sardana "La nit de l'amor" a la Plaça de Perpinyà, d'aquella població, quan donà la casualitat de passar Santiago Rusiñol amb la seva esposa, de regrés de Llinàs cap a Barcelona.

Rusiñol féu deturar l'auto per escoltar la sardana que cantava l'Orfeo. En acabar, el públic s'adonà de la presència del nostre il·lustre artista i l'aclamà amb gran entusiasme.

Rusiñol va felicitar els orfeonistes i els donà mil mercès per les mostres de simpatia que li prodigaven.

L'ESQUELLA es felicita de què es donin aquestes proves d'afecte als nostres grans homes.

SENSE COR!...

Prop d'un estany la fada s'ha assegut
quan el sol minva,
no hi ha passat la solitud,
no hi ha silenci ni quietud,
que el fullam dringa.

Son cor de fada, enamorat,
a l'aigüa es mira,
i tan formosa s'ha trobat
que, contemplant la immensitat,
li ha dit: "Que ets trista!"

S'ha enamorat d'un Dominó
i el vol per a ella;
és el fantasma d'un ideal
que amb son somriure jovial
l'ha fet sa presa.

Crida l'amant dins la penombra
i ve amatent;
i en abraçar-lo amb son delit
l'ha fos d'un bes contra el seu pit
mancat d'allè.

I ara plora condolida
sense trobar un conhort;
plora la fel de sa vida,
que ha de viure sense cor!

FRANCESC DE P. RIBAS CLOTET

LA PRIMAVERA D'AQUEST ANY

La Primavera d'aquest any és la nena gentil, la ingènua criatura de sempre.

Esdevé bonica i riallera, sense envellir-se; franca i humil estima tot quan cria la Naturalesa, ho acarona amb el seu cant i ho embelleix amb la seva bellesa.

Cada matí ens fa un petó a les galtes, un petó sublim, ple de dolcesa, amb l'esclat de la matinada; l'ofereix a la humanitat tota per a què tothom pugui fruir l'encís del seu llavi i, pobreta!, devé en plor perquè no es compresa, perquè som pocs quins trobem bella la seva besada, perquè som pocs que l'amem!...

I la seva llàgrima fresca la recull l'arbrada, les flors, la Natura, perquè l'estimen més i són més agraits que nosaltres.

I aquest any que venia tota alegroia, esperançant... s'ha topat amb nous contrastos i amb noves misèries... ha trobat el món, més vil, més barroer, més ridícul...

Per què tolerem que cada any se'n vagi de nosaltres espaordida com si fugís d'una fera? Estimem-la com es mereix, desfem-nos de totes aquestes totxeries i bajanades que hem viscut fins ara i visquem una nova vida... Una vida sana i natural, defugint del llot malsà!

Destriem l'engany i la mentida de la preuada veritat i que floreixi una flor neta i clara com les nits que ens ofereix la Primavera, menyspreem el vici amb tot el nostre coratge, i estimem tot ço bell, ço que duu el ritme d'un cant, tot el que nes embriaga amb la seva flaire... Visquem l'Amor en tot, que el sentiment ens faci mútua la Vida, com una besada...

I així la Primavera d'aquest any podrà cantar-nos un elogi, i en emprendre el vol cap a altres espais, se'n emportarà una rialla nostra, l'agraïment de les seves carícies que mai no havíem sabut comprendre... i no tindrà menyspreu a l'estiu, vell calavera, emplenat de festes majors rublertes d'extravagància, perquè nosaltres ja serem més comprensibles i haurem fugit de l'idiotisme; perquè ja haurem creat un altre ambient i viurem dintre un prelu-di d'amor, de sinceritat i d'igualtat.

PERFECTE AMELLA

COM SON ELS NOSTRES ACTORS

ASSUMPCIO CASALS

Una vegada, sorpresos davant de l'elegància insospitada d'una noia que feia poc havia deixat de fregar plats per dedicar-se a la vida alegre, li vam preguntar:

—Però, noia, d'on has tret aquests vestits?

—Són—ens respongué orgullosa— iguals que els que porta Assumpció Casals.

Es probable que molts hagin oït una resposta igual. Assumpció Casals és el maniquí del Paral·lel. Millor dit, n'és la reina de l'elegància. Però podria ésser-ne igualment que en aquella barriada, en la barriada més aristocràtica. Assumpció Casals té l'instint tan femení, però que tenen tan poques dones, de saber endevinar les coses que han d'escaure-li bé. Quan algú diu que les nostres actrius no saben vestir-se, comet una injustícia, sinó fa l'excepció de Josefine Tapres i Assumpció Casals.

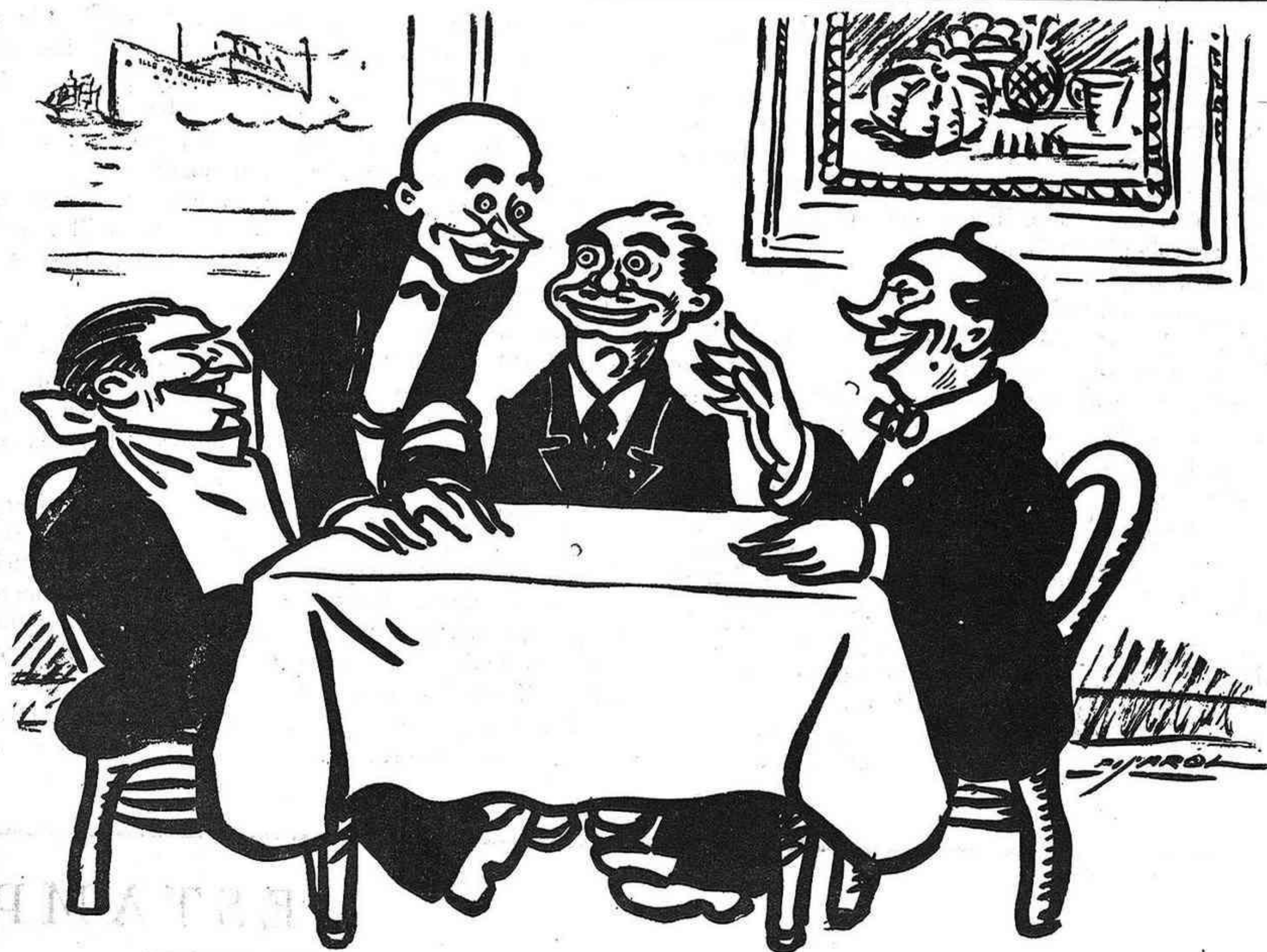
Assumpció Casals

I és curiós, cap d'aquestes dues actrius realitza, tanmateix, el tipus de la bellesa avui dia corrent. Grassoneta, ondulant, gens esportiva, gens equívoca, si tingués dos dits més, i el nasset una mica més correcte, Assumpció Casals seria gairebé una bellesa clàssica. Ara tal com és, a ningú no se li ocorreria de tancar-la a un museu. És una dona manyaga, o esquerra, amb nervis de gata, que sap riure i plorar. I aquest és tot el secret del seu art.

Actriu, més que intel·ligent, instintiva, però això té i tindrà sempre els grans èxits en el gènere de sensacions i d'emocions primàries del vodevill i del melodrama. Sempre que en una escena vodevilesca digui coses picants amb un posat ingenu, o coses ingènues amb un rostre tot ple de somriures i d'expressions picants, desvetllarà la sensualitat tèrbola, els instints animals del públic. L'èxit és segur. I segur també quan en una escena patètica tingui de provocar la seva innocència, els seus ulls lluents s'emplenin de llàgrimes magdaleniques i la seva boca sensual es torci en una ganyota de dolor.

Perquè és una cosa paradòxica, i potser humana en el fons: aquest públic que totes les nits la posseeix violentment amb la mirada, no queda content sinó veu que sobre les taules, la innocència i la virtut d'Assumpció Casals queda provada. I ella pot vantar-se'n: és la domadota de la medulla i del cor del públic del Paral·lel.

LA SETMANA VINENT MARIA MORERA

"CORRIDOS"

—Venim a celebrar l'entrada de la Primavera.
—Porti'ns una orxata a cada u.

LES DELICIES DEL CINE

Havia pres la decisió heròica o covarda d'evitar hostilitats no compreses en el meu programa. Es per això que em vaig quedar impertorbable i estòic davant d'aquella allau d'injúries. Per fi, vaig assolir un seient buit i després de cerciorar-me amb la mà, de què no hi havia res que pogués macular-me el vestit, m'hi vaig encabir, tot dirigint l'esguard tranquil·litzat vers la pantalla. S'hi bellugava un tipus groller que, després d'unes quantes gambades sistema Charlot, amb la sola força que pot donar el plaer, estampava un petó a una "girl" de mirada extasiada. Després, sortí el monograma de la casa editora... i els llums es tornaren a encendre.

—Valia la pena d'esperar-se i no molestar d'aquesta manera la gent—digué una veu escardalenca, que em va semblar era la del cavaller de la dama que feia tuf d'all.

—Es pensen que tot els està bé, aquests nyèbits presumits. Valdria més que els possessin dins un pot de confitura.

L'home del meu costat m'escombrà amb una mirada viscosa, dirigint-la tot seguit entre els seus talons. Així estigué una bona estona, fins que es va entretenir omplint, el tros d'empostissat en que es fixava, d'un immens raig de saliva. Les meves sabates en foren també víctimes. D'instint, el meu braç s'aixecà; hauria volgut ventar-li una bufetada, però vaig decidir contenir-me. Per sort, la pantalla s'animà novament.

Era l'acabament d'una pel·lícula per jornades. L'inqualificable criminal que havia robat una nena del bressol i sotmesa als capricis del seu despotisme, entaulava una lluita aferrissada amb un home de cor i d'honor, la perpèscàcia del qual no havia pogut anullar.

L'acabava d'atrapar al mig d'un pont, sota del qual— a 100 metres de profunditat—hi zigzaguejava un torrent. Lluita entre els dos antagonistes, lluita desesperada, desigual, en la que l'home simpàtic adquiria, al costat del malvat, l'aspecte d'una rabassola. Combat esfereïdor, en el que, malgrat l'energia que denotava el seu rictus, les mossegades i les guitzes, David fou emprès per Goliat arran de pont. Estava a punt de caure en la buidor. Venceria la cràpula?

Tota la sala tremolava d'angoixa. Era necessari que triomfés la virtut. No us hi amoïneu: triomfarà, car heus ací un auto que arriba, i la nena robada, que s'ha transformat en bella joveneta, salta a terra, i d'un bot es barreja a la baralla, clava trompada a aquell subjecte repugnant, l'obliga a deixar la seva presa i el precipita, amb l'ajuda de l'home bo, ja mig revifat, de cap a l'abim, desapareixent per l'espai com si talment fos un ninot de palla.

A aquest espectacle de justícia em vaig posar a aplaudir vigorosament i vaig tenir la satisfacció de veure'm seguit per tota la sala. El meu veí de la dreta, girant-se cap a mi, amb el rostre xop d'una alegria imprevista, observà:

—Que n'hi està de bé!... Jo al segon episodi ja li hauria tret el ganyot.

Aquell home ja no m'odiava després d'haver-me insultat i embrutat amb saliva el baix del meu pantaló. Des de l'instant que, com ell, havia aplaudit el triomf d'una causa que li semblava bona, jo havia esdevingut per a ell, un dels seus. La pel·lícula, com és natural, s'acabà com la precedent: amb un petó de l'home simpàtic amb la dona forçada que acabava d'intervenir tan oportunament en la seva salvació.

En veure, sota els ulls mig closos dels intèrprets, fondre's intensament els llavis, l'home que no havia volgut tractes amb mi, agullonat per la necessitat de fer creptar el seu sentiment, cridà amb veu d'energúmen:

—Tiva, Quim, com t'hi abones!

Observació judiciosa que desencadenà la hilaritat general. L'astucios autor m'interrogà amb una guinyada d'ull per escrutar el que j'opensava, i vaig creure oportú somriure. En aquest moment, la llum tornà a deixar-nos veure les cares. Girant-me vers l'interruptor desfogat, vaig veure la dona de perfum d'all que tenia sota la seva aixella el cap del seu company i que estampava un petó sobre el front d'aquest infortunat.

Eren en els cinc minuts de descans, però vaig quedar-me en el meu lloc. El meu veí dubtava entre les ga-

nes de sortir per a acabar de consumir una *borilla* que tenia guardada en un llistó del seient del davant, i la mandrà per l'esforç que havia de fer per a aixecar-se. Hi hagué un silenci, i després es tombà cap a mi:

—Són de primera, aquestes pel·lícules en les que hi abunda el cop de puny. No li sembla?

Així ho vaig afirmar. Aleshores em contà que es dedicava a la construcció de gàbies de conill i que no li faria res canviar aquest ofici per a dedicar-se a la carrera del cinema.

Aquesta idea la vaig trobar encertada i, a desgrat de tot, em fou plaent recomanar-li que fes un viatge a Hollywood, lloc on es venera la vida sense veu, car fóra probable que les grans cases pel·lícules vegessin en ell a una nova figura original per a ésser llançada als quatre vents.

Va remenciar-me, i m'oferí una copeta d'anís. Ja començava a refusar, però va insistir tant, que vaig deixar-me emmenar. Després d'haver-me engolít aquella horrible i adulterada beguda, servida per un barman hemiplègic, tornarem a prendre seient en el nostre lloc. Les notes desballestades del piano s'insinuaren de nou entre l'aldarull confús de la sala.

En aquest moment, la veu d'una criatura s'aixecà amb una acuitat rabiosa. Els seus crits, dominant la pobra

música del piano, eren testimoni de descontentament o d'un mal geni.

Al primer rengle de l'entrada general, una dona opulenta de cabells lluents com untats amb mantega, d'ulls de peix i dents de semental, oferia amb imperturbable paciència el seu pit a un nen de bolquers.

VELL FAUNE

ELS CRITICS TEATRALS

Es hora de què diem les coses clares, que parlem com s'ha de parlar, amb imparcialitat; és hora de què deixem l'amistat a un lloc i la crítica a un altre. Això no vol dir que s'hagi de tractar els autors durament. S'ha de tractar l'autor amb correcció i respecte; dir els defectes que hi ha en l'obra, els defectes dels comedians, els de l'escenògraf, els del sastre, doncs la crítica ha de servir per a corregir els defectes. I per això cal que els crítics teatrals siguin gent de cultura i bon gust.

Si continuem fent la crítica com fins ara s'ha fet, ens quedarem sense autors, perquè quan un autor novell fa una

obra sense cap mena d'importància la crítica el compara a En Sardou, aquest autor es creu consagrat, i ja no fa res de bo. Contràriament, si se'l critica, procuren corregir els defectes, procuren millorar-se. D'altra banda, ens quedarem també sense públic, perquè si l'enganyen, si llegeix una crítica de teatre i quan veu l'obra surt desil·lusionat, troba que l'obra no té els mèrits que li han volgut donar, s'escama, i si la broma se li repeteix cinc, deu vegades, arriba un dia que es cansa i no va al teatre.

Després parlem de la crisi teatral i tots plegats en temim la culpa: la crítica, per poc seriosa; els actors, per poc estudiosos, doncs moltes vegades ni es saben el paper (quan una obra no és prou sabuda, no es fa); els empresaris perquè demanen una obra a un autor quinze o vint dies abans d'estrenar-la, i una obra hi ha que pensar-la, plantejar-la, escriure-la, corregir-la i afinar-la perquè surti bé: això no es fa en quinze dies.

Cal, però, que els crítics siguin intel·ligents i que no puguin dir d'una obra d'Ibsen que és dolenta, sense ni tan sols explicar-ne els motius. I és que cal comprendre una obra abans de parlar-ne.

En fi, el dia que es faci una crítica imparcial i desinteressada, i ben entesa, haurà guanyat molt el nostre teatre.

ANGEL ESCÓ

ESTAMPES BARCELONINES

L'arribada de les caramelles

ART I ARTISTES

SALA PARES

Es una veritable llàstima que l'encaparrar-se amb tendències errònies i procediments falsos faci de Marian Pidelasserra un equivocacat. Pintor amb talent i condicions per a fer coses boniques, ens presenta paisatges agres de color, amb verds de persiana i figures desdibuixades de fons terrossos i caps desmesurats. Malgrat tot això, com que té una personalitat pròpia, en mig de tantes equivocacions hi han guspires de geni i ens refetma en la creença de què si es deixa de cebes ja manades a desaparèixer del món de les arts, farà quelcom digne de lloa.

Pintures d'actualitat per als assumptes (futbol, pinyes i "charleston"), tractades per un artista de bon humor, són les que exposa Valentí Castanys, essent un conjunt humorista força encertat.

Sobretot la tela "Millorant la raça" és un encert de composició, ben vist i pintat per un home de talent. En conjunt intereix la nota de molt interessant la collecció de pintures caricaturesques de Castanys.

Massa llampants de color els quadros d'Encarnació Gómez, tots ells de flors o bodegons, estan discretament tractats, i si no fos perquè resulten un xic artificials, a força de tenir el colorit de cosa nova, serien obres ben apreciades. Llevat això, es veu que l'expositora té forces condicions per al ram que conrea.

D'una monotonia remarcable, els paisatges de Quet Marell donen la sensació d'ésser pintats tots al mateix lloc i encara un jorn de mal humor. Fetes amb tendències acadèmiques, però pobrissones, les teles que representen bells indrets de Catalunya, no serien mal pintades si l'artista hi posés un xic més de llum i personalitat.

L'"Agrupació Fotogràfica de Catalunya" ha assolit un èxit amb la seva exposició anyal. La majoria de les obres exposades són d'una tècnica immillorable i demostren que llurs autors tenen una intuïció artística indiscutible, escollint assumptes i paisatges que més d'un pintor de previsions voldria per a ell.

BORRIE

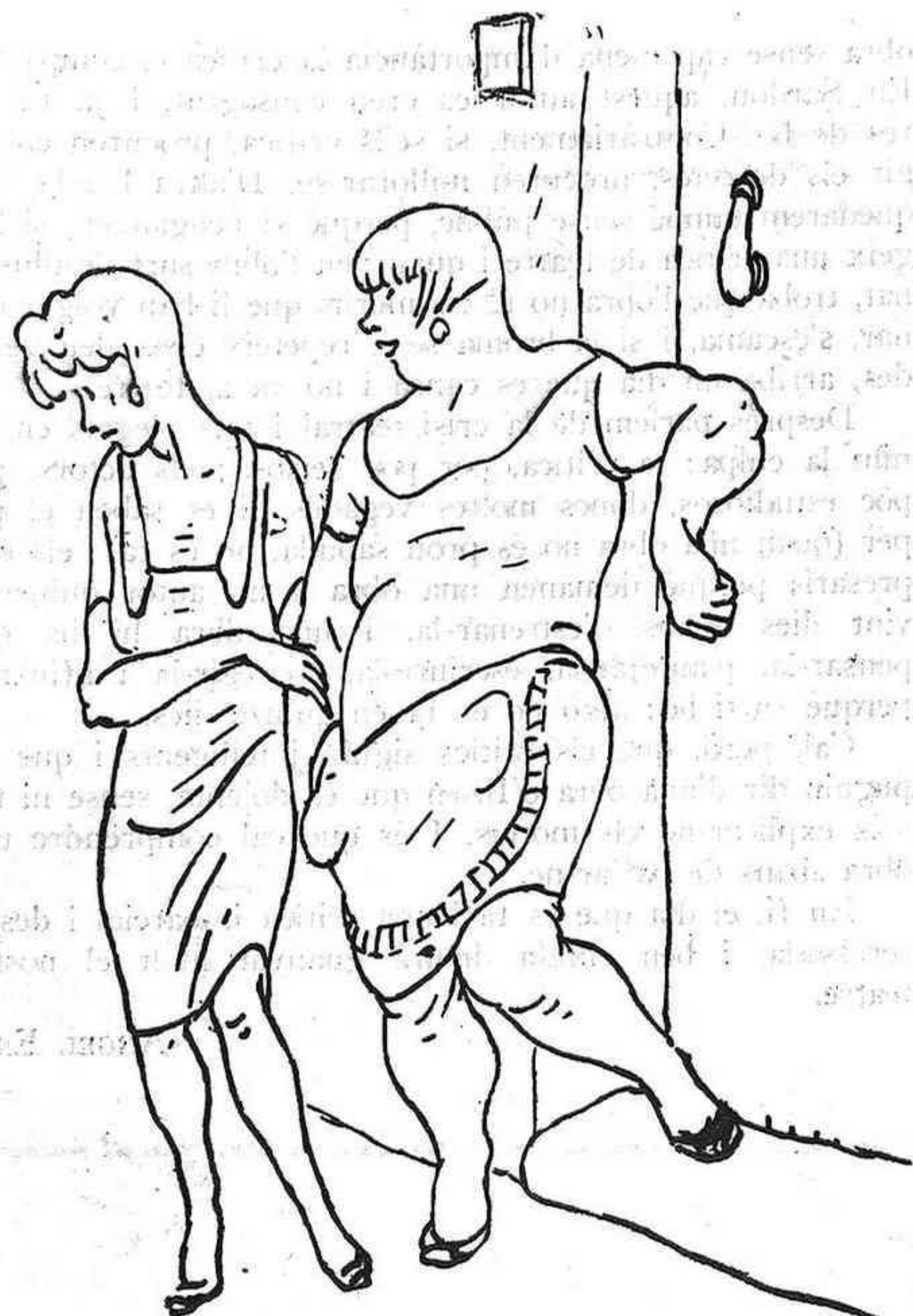
EUDALD CANIVELL

El passat dimarts, víctima d'un accident d'automòbil —un altre accident d'automòbil, és que no s'han d'acabar mai?— morí, a Barcelona, Eudald Canivell, patrici de les lletres catalanes.

Dedicà les seves energies, la seva fe, la seva intel·ligència al folklore, a la tipografia i a la bibliografia.

A Eudald Canivell es deu la publicació en facsímil de la famosa Gramàtica catalana de Matas, que és considerada com el primer document eixit de les premses d'Espanya.

Havia estat el bibliotecari de la Biblioteca Arnús. Descansi en pau l'illustre patrici Eudald Canivell.

LA CRISI

—Quina crisi! No passa ningú.
—Potser és que som Quaresma.

ENTRE PROMESOS

Ell.—Trobo que fas ulleres, avui.
Ella.—Es per fer-te la competència.

AQUEST NUMERO HA ESTAT
REVISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

PAPERAM

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn.

“Idol vivent”, per Ignasi Folch i Torres. Biblioteca Europea. Editorial Mentora, Barcelona. 3 pessetes.

Aquesta obra pòstuma del malaguanyat escriptor, el traspass del qual no fa gaire esmentava dolorosament la premsa catalana, resumeix, a nostre judici, tota la potència artística del plorat literat barceloní.

Coneixíem Ignasi Folch i Torres com a contista poeta, d'expressió polida i senyorívola, però no comptàvem amb una obra tan definitiva i d'una força dramàtica tan intensa.

L'autor ens trasllada a una pintoresca època de la vida barcelonina de la passada centúria, quan començava a afermar-se el renaixement de nostra vida artística i l'aparició d'una bombeta elèctrica en qualsevol botiga era un esdeveniment.

Assistim a colpidores escenes de l'Ateneu i altres llocs de significació artística i social des dels relluents “camerinos” del Liceu fins als llòbrecs esgàstuls de la presó vella, ensems que un “idol vivent”, una cantatriu jueva i fetillera transforma dos germans en dos rivals a mort que ofeguen llurs passions en la sang d'un sacrifici als peus de l'idol...

ALPHA

L'HOME DISTRET

L'home distret és un home com qualsevol altre; fuma, va al cafè, llegeix l'“A B C”, etc., no sabem si per distracció o per llei d'afinitat. Només direm que amb prou feines es recorda quan va néixer, puix segurament la seva vinguda al món fou per distracció.

L'home distret, per això, sol ésser sempre un bon home; és feliç, i fins i tot ens atreviríem a dir que és més feliç que els altres homes que no són distrets.

Aquest defecte de la distracció en ell és qualitat, l'ajuda a viure, i els lleus incidents motivats per ésser distret li serveixen encara per passar l'estona. Surt de la barberia i pren un capell per altre; va al cafè, quan plou, i s'hi deixa el paraigües; surt de casa moltes vegades sense mocador de butxaca, i algunes sense diners i tot. Els seus companys ja el saben així de tota la vida i no sabrien veure'l d'altra manera.

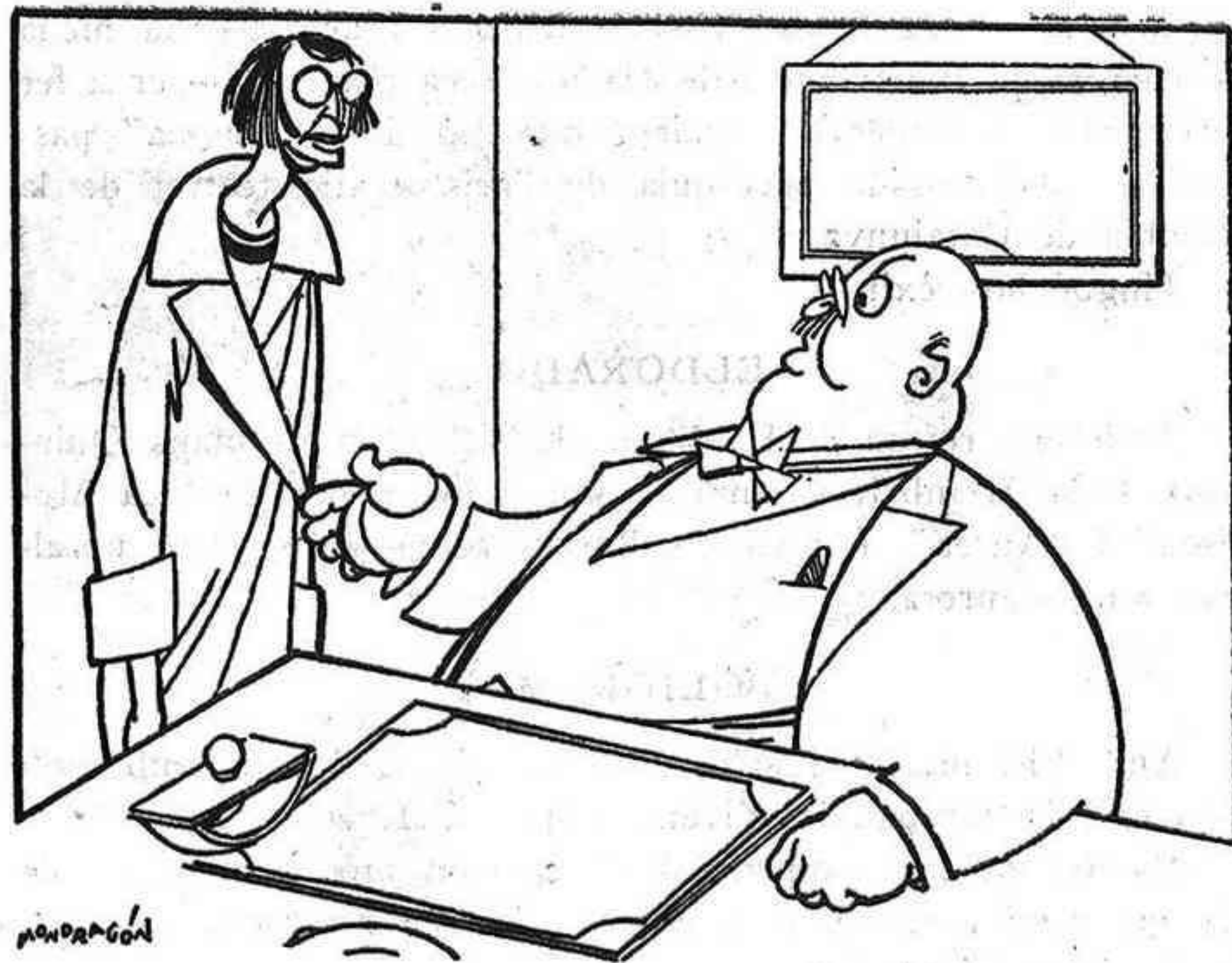
Un vespre, després d'haver pres cafè, transcorria tranquil·lament la vetlla tot fent la concebuda tertúlia els companys de sempre, i l'home distret es dona compte que és tard, que ha d'anar a dormir, doncs la seva dona ben cert que l'estarà esperant amb angúnia. Dona la bona nit i se'n va; en arribar al carrer on viu, crida el vigilant perquè s'ha descuidat la clau; una vegada és a l'escala, puja els esglaons amb gran lleugeresa poc acostumada en ell; ja és al replà; ara obre la porta del pis poc a poc, com si temés tonbar el silenci de la nit; de puntetes se'n va a la seva cambra: no s'ou res, potser la seva dona dorm tranquil·lament. Gira la clau del llum, mira atentament cap al llit i oh!... No hi ha ningú. Fa un gest amb les espatlles i llavors es recorda que és solter... I no s'havia casat... per distracció...

M. G.

GALANTERIA

—Decididament, el que va dir que la dona era un animal de cabells llargs, es va equivocar. Si per cas, de cabells curts.

CERCANT COL·LOCACIO

—Vol que li faci veure alguna referència?
—No; amb ço vist ja en tinc prou.

TELÓ ENLAIRE

NOVETATS

"Maria Lluïsa i els seus pretendents" ha estat un bon èxit per a Pous i Pagès. Es una comèdieta burgesa, amb el concebut conflicte del noi i de la noia que volen casar-se i dels pares que ho impideixen per desigualtats de fortuna. Sortosament, els personatges són ben observats i la protagonista surt una mica de la vulgaritat. Es una noia que sap idiomes, que té ambicions comercials, etc., etc. Un tipus una mica fred i poc emotiu, però que aconsegueix donar una certa novetat als conflictes sentimentals que es plantegen al seu voltant.

El diàleg de la comèdia és viu, molt normal i, a estones, enginyós. Llàstima que, malgrat la fama que té Pous i Pagès d'home de teatre, no hagi construït millor els dos primers actes. Aquella merceria, on no s'hi compra res i on només s'hi tenen discussions sentimentals és una mica absurde. Tanmateix, repetim, que, en conjunt, fou un èxit.

Un èxit així mateix d'interpretació. Tots els actors ho feren prou bé per a que mereixin ésser esmentats, però com que tots són prou coneguts, per avui ens estalviem aquesta feina.

ROMEA

"L'hereu Riera" és una adaptació escènica en tres actes i nou quadros que no mereixia, certament, la cançó popular del mateix nom. I heus ací una paradoxa: una cançó popular que ha ennoblit la nostra poesia, serveix ara per degradar un teatre que, amb mal nom, hom anomena també popular i que seria millor, com tenim entès que fan alguns dels seus conreadors, anomenar teatre de carn d'olla i escudella.

Es llàstima que uns actors d'unes dots artístiques tan envejables com Maria Vila i Pius Daví, es perdin per aquests viaranys.

Am recança, tanmateix, ens cal confessar que la nit de l'estrena hi hagué aplaudiments.

La presentació i la interpretació, excel·lents.

BARCELONA

Els senyors Grajales i Pacheco hi estrenaren "El amor es un lujo", comèdia entre sentimental i graciosa—una mena de barreja de Benavente i de Muñoz Seca rebaixats—per a fer fer la més completa i escaient digestió de la "mona" pasqual a la distingida parroquia de l'aristocràtic teatret de la Rambla de Catalunya.

Tingué bon èxit.

ELDORADO

Amb una refosa d'"El duque de El", dels germans Quintero, Lola Membriues, amb el seu doble paper de "La Morisca" i "Aurea", renovà els llorers aconseguits entre nosaltres temps enrera.

POLIORAMA

Amb "El marido ideal", d'Oscar Wilde, debutà amb molt bon èxit la companyia d'Irene López d'Herèdia.

Es una de les companyies de conjunt més ben ajustat de les que avui recorren la península. El seu repertori, sobretot, és intel·ligent i escollit.

Ben vinguda sigui.

COMIC

Debut també, amb molt bon èxit, de la companyia d'Eu-

LA LLEI SECA

L'orador.—Ja veieu els efectes de la beguda: llars desfetes, butxaques buides...

Una veu.—I botelles buides, que encara es pitjor.

geni Casals, amb "La del Sotto dell Parral", de Fernández Sevilla i Canreño, música dels mestres Soutullo i Vert. Els quadros segon i tercer, sobretot, foren molt aplaudits.

VICTORIA

La companyia d'Emili Vendrell i Frederic Caballé debutà amb "El caserío". La interpretació fou irreprotxable. Gairebé tots els números foren repetits, davant els insistents aplaudiments del públic.

NOU

La revista "Cocktails" s'ha enriquit amb alguns quadros nous. "El mantón de Manila" i "Babilònia", sobretot, agradaren molt. Molt remarcables també algunes noves danses de "Les Kerva" i algunes noves exhibicions dels balls excènrics de Clarel.

ESPANYOL

"El tec de Pasqua", d'Alfonso Roure és un sainet de costums barcelonines; violat—potser excessivament violat—i ple de vida. Hi ha, però, també alguna escena intensa i dramàtica, portada amb gran habilitat.

Es un dels assaigs millors que hem vist d'un quant temps ençà per a fer teatre popular. Llàstima que sovint li falli el lèxic. A vegades és excessivament gruixut i, a vegades, en canvi, usa paraules i girs arcàics impropis dels personatges i dels ambients que tracta.

L'obra és presentada amb tota propietat i la interpretació és molt reeixida. Un èxit, sobretot per a Santpere i també per a la senyora Casals i Visita López.

BOB

FUTBOL

Irún-Barcelona

A Irún el "Barcelona" ha donat un gran pas; un pas de gegant, un pas que pot ésser decisiu, com tothom espera amb foment. S'ha fet un gran salt; fins ara, degut a personalismes i poca entesa, els blau-grana ens el "feiem el salt". Ara ja tornem a tenir el "Barça" d'abans i de sempre; el que es fa digne de confiança i entusiasme de tots, amb tot i ésser cantradictoni i velleitós, com posseït d'ànima femenina. "Barcelona", darrera teu, angúnies i joia; vibració de poble que et veu com cosa molt seva.

Pocs, molt pocs, creien que el "Barça" vencés els actuals campions d'Espanya a casa d'ells; Sunyol, que és una mena de "Pol", hi creia, i hi va fer creure.

El primer gol de la tarda va fer-lo l'admirable Samitier als nou minuts de joc, resultant d'una precisa centrada de Piera que aprofità Sami per rematar d'una formidable capejada de les imparables, la qual deixà estupefactes els irundarres. En un atac a fons de l'"Irún", Plattko té la dissort de què li llisqui la pilota de les mans, però Mias salvà la situació oportuníssim. L'àrbitre marcà un "penalty" contra el "Barça", el qual només va veure la seva imaginació, però sense resultat. Plattko va treure, amb gran valentia una bala dels peus d'Errazquin, el gran davanter de l'"Irún". Un gol d'Arnau fou anul·lat per falta de Samitier. Una centrada precisa de Sagi, l'aprofità per xutar fortíssim Sami a dotze metres, aconseguint el segon gol, el qual deixà hipnotitzat el públic.

Poc després d'iniciat el segon temps, Plattko desvià un xut fulminant d'Errazquin, essent ovacionat; pocs moments després els irunesos obtenen el primer gol per "corner". Al cap d'un quant de la segona part, "Irún" havia empatat. Plattko, en deturar un altre xut d'Errazquin, rodola per terra, escapant-se-li l'esfèric; Canulla, providencional, salvà aquell moment tan estret. A la mitja hora de la segona part es castiga l'"Irún" per "fouled" i Walter tira el cop franc, que cau davant la porta; es llancen tots els davanters del "Barça", fent-se Arnau amb el balló, que passa a Sagi i centra i xuta Sastre, obtenint el gol de la victòria, amb gran sorpresa dels irunesos. Els 500 catalans que acompanyaren el "Barça", victorejaren amb tot entusiasme. Minuts després Sastre treu una pilota molt com-

promesa que a Plattko li havia fugit. I fou el triomf per 3 a 2.

L'àrbitre senyor Montero es decantà per l'"Irún", arribant a allargar el partit quatre minuts. Els blau-grana, tots, jugaren com poques vegades. Samitier i Piera es van abraçar, i, aquest abraç val tant o més que el de "Vergara".

Diumenge, 15, el "Barça" juga a Les Corts amb el "Reial Oviedo". Dimarts passat, quan arribaren d'Irún els jugadors del "Barcelona" foren objecte de xandoroses demostracions d'afecte per part de nombros públic.

Europa - Pàtria

Amb el resultat de 4 a 2 favorable a l'"Europa" es decidí aquest partit jugat amb força grisor. Bestit féu el primer i l'últim, i Cros els altres dos. La victòria del "Barça" va entusiasmar el públic europeu com a cosa pròpia.

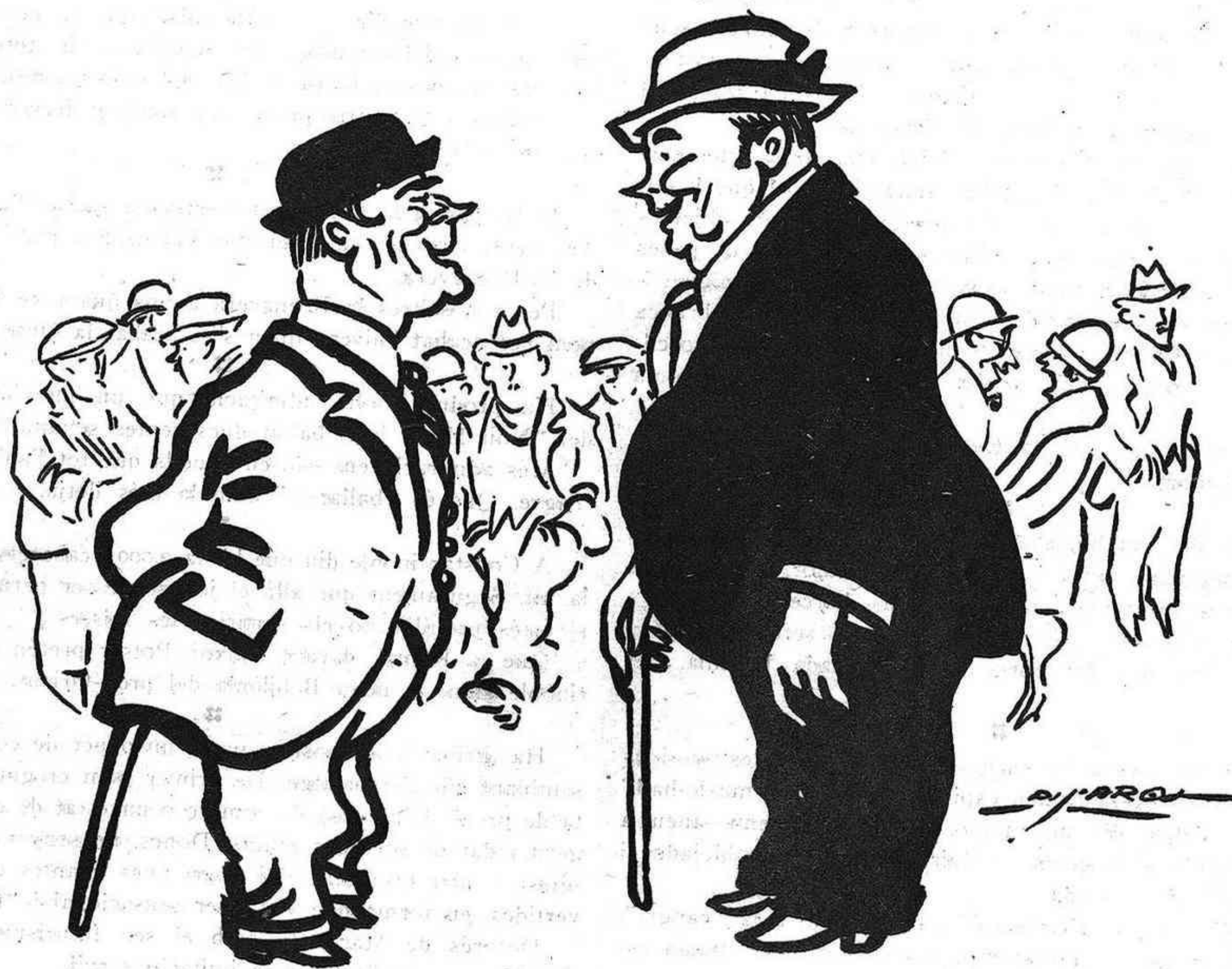
Barcelona (reserva) - Palafrugell

Al camp de Les Corts i per 3 a 2 guanyaren els reservistes. Els de Palafrugell s'abraçaren amb els reservistes i tots plegats, al mig del camp, "hurraren" la victòria d'Irún.

RUGBY

A Bordeus França vencé Espanya per 63 punts a 5, després d'un domini complet dels francesos.

L'esquadra anglesa vencé el "Barcelona" per 7 a 0.

DESPRES DE SETMANA SANTA

—Quin monument t'ha agradat més?

—El de Colom, perquè és el més alt de tots.

TENNIS

A la pista de tennis del "Barcelona", l'equip d'Espanya guanyà el de Xile per 3 victòries a 2, després de brillant exhibició.

MOTORISME

El "Moto-Club de Catalunya" ha fixat els 24 y 25 de juny vinent per a què tingui lloc l'excursió colectiva a Ginebra, prova de regularitat i turisme. Es d'esperar que aquesta cursa assolixi l'èxit acostumat.

BOXA

El campionat de Catalunya pes "mosca" segueix tenint-lo Mompó per desqualificació de Campos.

La "Llibreria Catalònia" ha constituït entre els seus dependents un equip de futbol que portarà el seu nom.

Previs els entrenaments de costum, ja té concertats alguns partits, que començarà a jugar aquest mateix mes d'abril. Desitgem molta prosperitat i lluïment a aquest novell equip.

ORSAY

Un doctor rus, que vivia a Niça, acaba de suicidar-se en circumstàncies estrafolàries. Visitava sempre amb auto els seus malalts, i, al mateix auto, hi menjava i dormia, sense servir-se mai d'una habitació. A la nit, amagava l'auto en un camí perdut, es tancava a dins i esperava l'endemà.

Ultimament, decidí el suïcidí i deixà una lletra que deia que estava cansat de l'"estúpida humanitat i feia el que li donava la gana de la seva vida"; que deixava la roba i objectes als pobres, lamentant-se que, a l'hora de penjar-se es posés a ploure, perquè es faria malbé el vestit; posarà un paraigües—deia—en forma que resguardi el meu cos. Posat a la branca d'un arbre es trobà el paraigües, col·locat damunt el cos oscil·lant del metge que s'havia penjat, emparant-lo de la pluja que queia.

Vet ací un home que ha tingut una ganyota excèntrica davant de la mort.

La Plaça de Catalunya segueix com sempre. Pels dies passats de setmana santa i Pasqües, de major aglomeració, ha estat una angúnia i una tortura per als barcelonins.

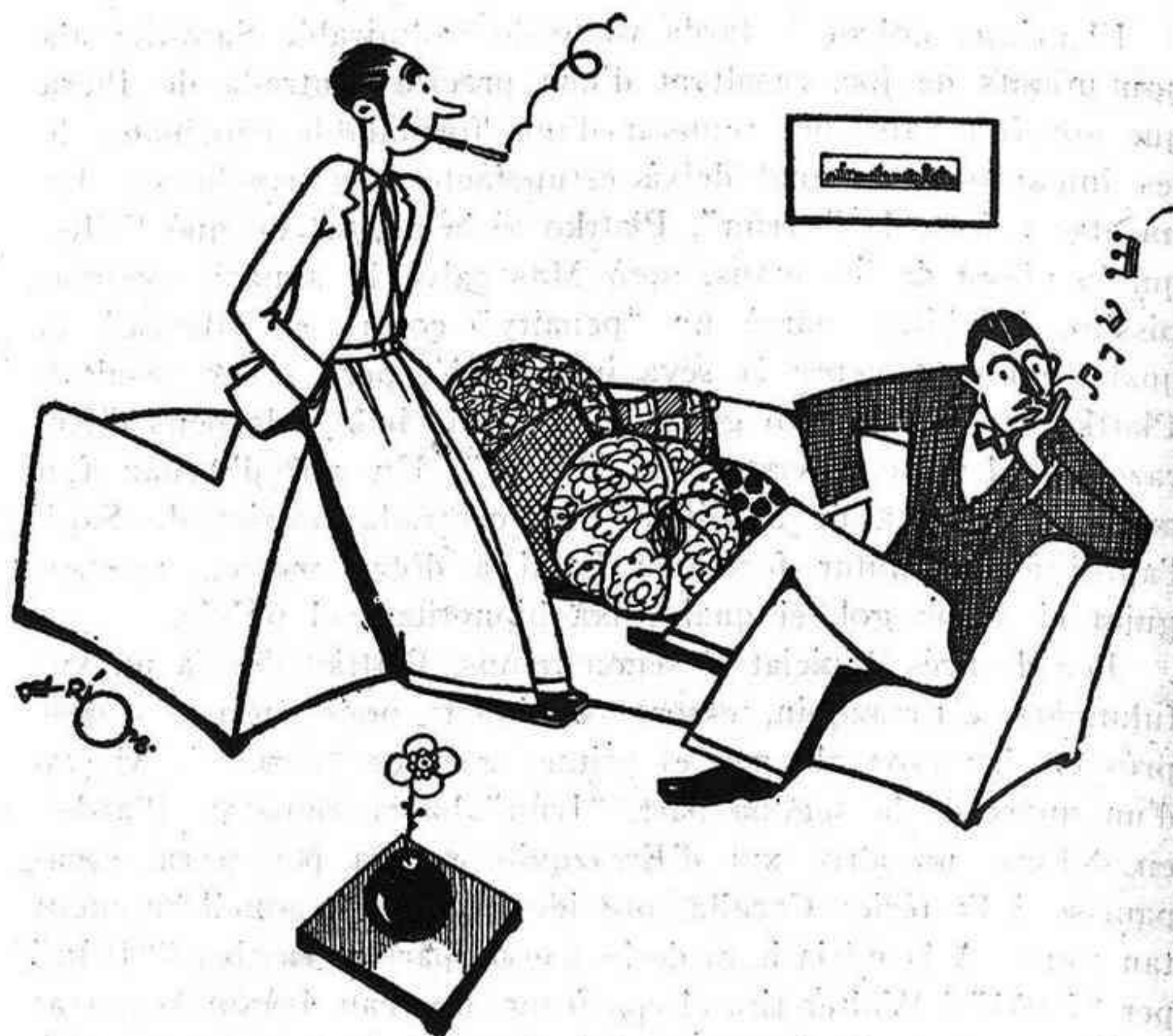
Està vist que les obres d'aquesta plaça seran una cosa eterna i crònica com les obres de la Sagrada Família, per exemple.

Ja no és tan sols a les places de braus ni a les sessions municipals que s'hi exhibeixen capitalistes. En un "music-hall" del Paral·lel l'altre dia un minyó, decidit o ingenu—aneu a saber—s'enfilà a l'escenari a lluir qualitats de coblejador i "charlestoner" de passada.

No cal dir que el "charleston" va acabar-lo a la "cançó", on deu pensar que en aquest món no es pot ésser massa espontani.

La senyora Voronoff ha demanat el divorci, dient que el seu marit està més pels "monos" que per atendre les seves obligacions matrimonials. Compadim el cèlebre doctor i compremem el terrible dilema en què es troba.

"Conflicte entre dos deures" que digué un autor dramàtic.

ELS ENSOPITS

—Què és el que xiules?

—Una "fuga en re".

—Doncs si segeuixes em "fugo" jo per a no sentir-te.

No hi ha que dir que la Rambla, aquests dies de setmana santa, estava del tot magnífica. Semblava que totes les dones boniques haguessin sortit a lluir les millor galles.

Nosaltres—amb franquesa—ens sentíem fervorosament devots de més d'una devota.

Ja ha passat la Quaresma i setmana santa; Pasqua també. Ara sentim amb tota intensitat l'alenada forta i vivificadora de la Primavera.

Per a nosaltres la Primavera arriba quant ve Pasqua i donem per acabat l'hivern quan s'ha acabat la Quaresma.

Ha produït molta admiració que un individu a la sala del "Nou Món" hagi ballat dues centes setanta hores.

Més admiració ens causen aquells que tot l'any la "ballen" magre. Que és "ballar-la" amb la més lletja.

A Constantinoble diu que hi ha 2.000 "cabarets" oberts tota la nit. Segurament que allà el joc deu ésser permès, puix que si estés prohibit no els sortirien les misses.

Què fa Kemal, davant d'això? Potser pretén que Constantinoble sigui la nova Babilònia del prop-Orient.

Ha arribat a les nostres mans un paper de color mantegós semblant als d'embalatge. De primer hem cregut era una llista de preus d'una casa de comerç o un estat de comptes d'una germanada de socorsos mutus. Doncs, no senyors; era un manifest... ultra-futurista. S'hi diuen unes quantes coses molt divertides, en forma que vol ésser sensacional i "frappant".

Després de Marinetti, amb el seu futurisme feixista, res pot "frappar-nos": tot serà imitació servil.

Diu que s'ha inventat la manera de donar raigs de sol amb píndolles. Les recomanem als "frescos" de temperament. Que a tot arreu són a grapats.

Nova edició

Acaba de sortir

J. Vallés i Pujals

Elogi de Catalunya

Ptes. 4

Constantino Gil

Derecho Cómico-Conyugal

Libro indispensable antes de la boda, en la boda y sobretodo después de la boda

Un tomo 8.º: Ptas. 3

Santiago Rusiñol

Màximes i mals pensaments

(Pensa mal i no erraràs)

Ptas. 2

Obras varias

Catalans Il·lustres. Retrats i biografies	Ptas. 5'—
S. y A. Quintero: Los mosquitos	» 3'—
J. O. Muller: Mi Sistema	» 6'—
A. Vidal y Planas: La Virgen del Infierno (Novela de Presidio)	» 4'—
<i>Presons d'Europa:</i>	
1.º Les de Barcelona	» 2'—
2.º id. id.	» 2'—
3.º La Bastilla	» 2'—
Pere Corominas: Putxinel·lis	» 4'—
J. M.ª Bartrina: Algo (Poesías)	» 6'—
Mossén Piu: Anissos de frare	» 1'—
Las cien mejores poesías líricas de la lengua castellana	» 2'50
Les cent millors poesies de la llengua catalana	» 2'—
Conde de Güell: El poeta Verdaguer	» 5'—
D. Ortiz: Chirigotas y Epigramas	» 2'—
F. Madrid: Sangre en Atarazanas	» 4'—
L. Capdevila: Arte de fumar en pipa	» 2'—
A. Rovira i Virgili: Debats sobre el catalanisme	» 3'—
Pompou Gener: Los cent consejos del Consejo de Cent	» 1'—
Angel Pestaña: Setenta días en Rusia	
Lo que yo pienso	» 3'50
E. Planas: Els Pardals de la Rambla	» 3'—
Marcelino Domingo: Libertad y Autoridad	» 7'50
G. Marañón: Tres ensayos sobre la vida sexual	» 5'—
J. Pla: Goya, su vida y sus obras	» 3'50
H. Giner de los Rios: Artes industriales	» 3'—
Laura Giner: El hogar y el trato social	» 5'—

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebaixes.

ACCIDENTS DE LA VIDA

—Que t'has barallat?
—No, és que ha vingut la sogra a passar les festes amb nosaltres.